

Sygn. akt III KRS 21/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

SSN Jerzy Kuźniar (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M. D.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 17 stycznia 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim [...], z udziałem [...],

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 lipca 2014 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa w uchwale z dnia 17 stycznia 2014 r., podjętej w sprawie przedstawienia wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...] obwieszczonych w Monitorze Polskim [...], postanowiła o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej na to stanowisko z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu: asystenta sędziego

K. B., prokuratora prokuratury rejonowej – J. D., referendarza sądowego M. K., asystenta sędziego P. K., asystenta sędziego J. M., asystenta sędziego A. N., asystenta sędziego E. R., adwokata M. S. oraz referendarza sądowego A. W. W tej samej uchwale postanowiono, że 130 innych kandydatów, w tym adwokat M. D., nie zostanie przedstawionych Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na to stanowisku, a w stosunku do 22 kandydatów postępowanie zostało umorzone.

Uchwałę zaskarżył częściowo adwokat M. D., wnosząc o jej uchylenie w części dotyczącej jego oraz trzech osób, wobec których Rada podjęła decyzję o przedstawieniu ich kandydatur Prezydentowi – K. B., M. S. oraz M. K. Zarzucił, na podstawie art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm.; dalej ustawa o KRS), sprzeczność zaskarżonej uchwały z prawem - art. 35 ust. 2 ustawy o KRS „polegającą na dokonaniu wyboru kandydatur M. S., K. i M. K. w sposób sprzeczny ze zgromadzonym materiałem dowodowym, w sytuacji, w której kandydatura skarżącego, w świetle ustalonych w uchwale kryteriów wyboru, spełniła wyższe wymagania w zakresie doświadczenia i dorobku zawodowego, stażu pracy, opinii i ocen sędziów wizytatorów lub wyników głosowań na Kolegium oraz Zgromadzeniu Przedstawicieli SO w [...], a także indywidualnych cech i predyspozycji do wykonywania zawodu sędziego”, art. 33 ust. 1 ustawy o KRS w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP i art. 60 Konstytucji RP, „polegającą na podjęciu uchwały w zaskarżonej części bez wszechstronnego rozważenia sprawy, a nadto z naruszeniem zasad jednakowego dostępu do stanowisk w sferze publicznej oraz równego traktowania i niedyskryminacji, poprzez:

- dokonanie oceny kandydatury skarżącego w sposób sprzeczny ze zgromadzonym materiałem dowodowym,

- nieuzasadnione pominięcie przy ocenie kandydatury skarżącego szeregu korzystnych dla jego wyboru okoliczności, jak: oceny, opinie i rekomendacje zawarte w analizach i ocenach sporządzonych przez sędziów wizytatorów; doświadczenia zawodowego i stażu pracy; wyników głosowania Kolegium SO, bez odpowiedniego wyjaśnienia i podania motywów takiej decyzji,

- dowolne, wykraczające poza granice swobodnego uznania i sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym, przyjęcie w stosunku do skarżącego, że poparcie środowiska sędziowskiego nie może mieć decydującego znaczenia z uwagi na kandydowanie osób spoza okręgu warszawskiego, w sytuacji, w której zarówno skarżący jak i kandydatki M. S. i M. K. wykonują swoje zawody w okręgu Sądu Okręgowego w [...], natomiast skarżący otrzymał w głosowaniach Kolegium, a w przypadku ostatniej kandydatki, także w głosowaniu Zgromadzenia, znacząco wyższe wyniki, w rezultacie czego, uchwała w zaskarżonej części jest sprzeczna z powołanymi przepisami prawa”.

W uzasadnieniu odwołania skarżący podał, że ukończył studia z wynikiem dobrym, egzamin sędziowski złożył z oceną dostateczną, a zawód adwokata w W. wykonuje od 2006 r. Przedtem, w latach 1998 - 2005, pracował w kancelarii Prezydenta RP, m.in. na stanowisku radcy prawnego. Jego kwalifikacje zostały przedstawione w analizie pracy oraz ocenione pozytywnie przez dwóch sędziów wizytatorów - z zakresu prawa cywilnego i karnego. W ocenie sporządzonej przez sędziego wizytatora do spraw karnych, wskazano na: duże doświadczenie praktyczne w sprawach karnych prowadzonych zarówno przez sądy rejonowe jak i okręgowe, właściwy poziom wiedzy z zakresu prawa materialnego i procesowego, aktywność i rzetelność w wykonywaniu swoich funkcji, lojalność procesową wobec sądu i szacunek dla pracy innych osób. W ocenie sędziego wizytatora do spraw cywilnych, skarżący posiada wiedzę prawniczą pozwalającą mu na podejmowanie czynności zarówno w sprawach z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego jak i gospodarczego. Wskazuje na dużą aktywność w reprezentowaniu interesów mocodawców przed sądami, związaną z właściwym ukierunkowaniem postępowania dowodowego i pomoc w sprawnym rozstrzygnięciu sprawy oraz na doświadczenie przed sądami rejonowymi i okręgowymi, także w sprawach o wyższym stopniu skomplikowania. W głosowaniu na Kolegium S.O. w [...] skarżący uzyskał 3 głosy za, 0 przeciw i 2 wstrzymujące się oraz 9 punktów poparcia. W głosowaniu na Zgromadzeniu Przedstawicieli, skarżący uzyskał 9 głosów za, 24 przeciw i 18 wstrzymujących się.

Porównując powyższe z trzema innymi kandydaturami, przedstawionymi w uchwale Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 17 stycznia 2014 r. z wnioskiem o

powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, odwołujący się uznał, że w istocie nie wiadomo, jakie względy, zdecydowały o dokonaniu przez Krajową Radę Sądownictwa wyboru M. S. i pominięciu kandydatury skarżącego. W jego ocenie, odnośnie do tej kandydatury, KRS wzięła pod uwagę ukończenie studiów z wynikiem dobrym, złożenie egzaminu prokuratorskiego z łączną oceną dobrą oraz wykonywanie zawodu adwokata w [...] od 2006 r. Oceniał, że trudno uznać za istotne kryterium oceny kandydata fakt współpracy z Centrum Praw Kobiet w zakresie udzielania porad prawnych, skoro udzielanie porad prawnych jest ustawowym komponentem wykonywania zawodu adwokata. Podobne znaczenie ma fakt samego przyjęcia na studia podyplomowe o profilu prawniczym. Z opinii sędziego wizytatora o kandydatce wynika m.in., że posiada ona cechy, które „predysponują ją” do objęcia urzędu sędziego oraz, że wykazuje się dobrym poziomem wiedzy prawniczej w zakresie cywilistycznym. W głosowaniu Kolegium SO w [...] kandydatka otrzymała 0 głosów za, 3 przeciw i 2 wstrzymujące się a w ogólnej punktacji 0 głosów poparcia dla swojej kandydatury. Na Zgromadzeniu przedstawicieli kandydatka otrzymała 3 głosy za, 30 przeciw i 17 wstrzymujących.

W ocenie skarżącego do podobnych wniosków prowadzi porównanie jego kandydatury z kandydaturami K. B. i M. K. Kandydatka M. K. uzyskała w głosowaniu Kolegium S.O. w [...] 2 głosy za, 0 przeciw i 3 wstrzymujące się oraz łącznie 4 punkty poparcia, natomiast K. B. otrzymała na Zgromadzeniu Przedstawicieli 5 głosów za, 25 przeciw i 18 wstrzymujących się. Zdaniem skarżącego jedyną okolicznością przy porównaniu kandydatury skarżącego, która mogłaby zostać oceniona na korzyść pozostałych kandydatek, jest wynik z egzaminu zawodowego. Jego zdaniem okoliczności tej, w zestawieniu z pozostałymi, nie powinno się jednak nadawać znaczenia istotnego dla rozstrzygnięcia. Ponadto skarżący przywołał pogląd zawarty w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12 (niepublikowany), według którego, odwołanie się do kryteriów ustawowych, określonych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, oraz wskazanie, że wzięcie pod uwagę tych kryteriów uzasadnia wybór danego kandydata, musi znajdować oparcie w zgromadzonych w toku postępowania materiałach źródłowych, które taki właśnie wybór potwierdzają. Jeśli zatem Rada stwierdziła w uzasadnieniu swojej uchwały, że wybrany przez nią

kandydat posiada najwyższe spośród uczestniczących w konkursie kwalifikacje zawodowe oraz doświadczenie zawodowe, to okoliczności te nie mogą pozostawać w sprzeczności z materiałami źródłowymi, na podstawie których zostały ustalone. Skoro uzasadnienie w tym zakresie nie spełnia wymogów przewidzianych art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, przyjmując należy, że w stosunku do skarżącego uchwała w ogóle nie wskazuje motywów wyboru dokonanego w aspekcie omawianego kryterium.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że choć wyniki głosowania w Kolegium i na Zgromadzeniu nie wiążą Rady w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, „to jednak mają one istotniejsze znaczenie dla oceny kandydatów niż rekomendacje, publikacje, czy też inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, OSNP 2013 r., nr 15-16, poz. 194). Z tego względu przyjmuje się, że Rada powinna umotywować swój wybór wówczas, gdy dotyczy on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13 - niepublikowany).

W związku z powyższymi zarzutami skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały (tak w oryginale) (uchwały w zaskarżonej części) i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie w całości. Wobec zarzutu naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, Krajowa Rada Sądownictwa podniosła, że nie zasługuje on na uwzględnienie, gdyż KRS podejmując zaskarżoną uchwałę dokonała, co potwierdza uzasadnienie zaskarżonej uchwały, wszechstronnej oceny wszystkich zgłoszonych kandydatur w oparciu o przesłanki ustawowe, szczegółowo omówione w uchwale. W ocenie KRS, podnosząc zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS w związku z art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP skarżący w istocie ograniczył się do obszernego sformułowania opinii alternatywnej w stosunku do stanowiska Krajowej Rady Sądownictwa, bowiem - z pominięciem istotnych ustaleń - przytoczył własne osiągnięcia zawodowe, nacechowane zrozumiałym subiektywizmem. Skoro skarżący przyznał (jak wynika z odwołania), że nie zna treści oceny kwalifikacyjnej M. S., to oczywistym jest, że nie może zasadnie twierdzić, że powzięcie

zaskarżonej uchwały było poprzedzone dowolną oceną kwalifikacji kandydatów, a zwłaszcza zarzucać że KRS nie dokonała wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy. Podobnie jak skarżący, kandydatka ta wykonuje zawód adwokata od 2006 r. Staż pracy odwołującego się i M. S. jest bardzo zbliżony (M. D. wykonuje zawód adwokata od lutego, a M. S. od czerwca). Bezspornym jest, że kontrkandydatka w latach 2005 - 2010 angażowała się dodatkowo w pomoc prawną i organizacyjną dla Centrum Praw Kobiet w W., co w ocenie Rady, potwierdza bardzo dobrą organizację pracy własnej, chęć świadczenia pomocy innym oraz rozwijanie swoich kwalifikacji zawodowych. Krajowa Rada Sądownictwa przyjęła wykazaną aktywność jako dodatkowy atrybut kandydatury będącej adwokatem, podobnie jak jej chęć poszerzania swojej wiedzy w ramach studiów podyplomowych, skarżący ograniczył się do wyrażenia oceny, że taka postawa „jest ustawowym komponentem wykonywania zawodu adwokata”, a której to aktywności - jak wynika z akt osobowych - sam skarżący nie realizuje. W ocenie KRS skarżący pomija, że dobrem chronionym w art. 60 Konstytucji RP jest transparentność i jawność reguł stosowanych przy określaniu wymagań związanych z objęciem określonych funkcji oraz weryfikowalność stosowanych kryteriów do służby. W ocenie KRS wymagania te zostały dochowane. Z kolei art. 32 ust. 1 Konstytucji RP statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Dlatego sądowa kontrola postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem sprowadza się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze nominacyjnej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Tok postępowania i dokonane w całym postępowaniu nominacyjnym czynności wobec każdego z kandydatów, wykluczają zasadne postawienie zarzutu dyskryminacji. W ocenie KRS skarżący bezzasadnie podnosi w swoim odwołaniu kwestie związane z oceną kwalifikacyjną kontrkandydatki M. S., posługując się przy tym wybiórczymi, wygodnymi dla przyjętego przez niego założenia, fragmentami uzasadnienia uchwały. Skarżący pomija bezsporne ustalenia, że kandydatka posiada szeroką wiedzę prawniczą, dobrze i odpowiedzialnie broni interesów stron, wykazuje obowiązkowość i

staranność, zawsze stawia się na wezwanie sądu i dochowuje terminów określonych na dokonanie poszczególnych czynności. Także w stosunku do siebie skarżący posługuje się fragmentarycznymi konkluzjami sędziego wizytatora zawartymi w ocenie kwalifikacyjnej, przemawiającymi na jego korzyść. Odnośnie do wyników uzyskanych podczas głosowania środowiska sędziowskiego należy nadmienić, że odwołujący się uzyskał nieznacznie większą ilość głosów, niż kwestionowane przez niego kandydatury M. S. i K. B. Natomiast, kandydatura M. K. uzyskała większą ilość głosów na Zgromadzeniu Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w [...] aniżeli skarżący, oraz mniejszą (o 1 głos) liczbę głosów oddanych „za” na głosowaniu Kolegium tego Sądu. Nie znajduje zatem potwierdzenia wniosek skarżącego, że jego kandydatura uzyskała znacząco wyższe poparcie. Wobec powyższego, tak jak wskazano w uzasadnieniu uchwały, poparcie udzielone poszczególnym kandydatom w tej procedurze nominacyjnej nie miało decydującego znaczenia. Udokumentowane osiągnięcia zawodowe wybranych do przedstawienia Prezydentowi RP z wnioskami o powołanie na stanowiska sędziowskie - kandydatów, ich walory i przymioty osobiste były m.in. czynnikami decydującymi o wyborze w tym postępowaniu. Zdaniem KRS chybiona jest także próba dowodzenia, że w świetle kryteriów wyboru ustalonych przez Radę, wszelkie okoliczności znajdujące wyraz w realiach niniejszej sprawy przemawiają za wyborem kandydatury skarżącego.

W odpowiedzi na odwołanie, uczestniczka postępowania M. K. wniosła o jego oddalenie w stosunku do siebie. Podniosła, że Krajowa Rada Sądownictwa podejmując skarżoną uchwałę nie dopuściła się żadnego z naruszeń opisanych w odwołaniu, które mogłyby powodować (czy choćby sugerować) wadliwość tej uchwały. Jej zdaniem, przy ocenie kandydatur, Rada nie pominęła żadnego kryterium, a przy tym należycie uzasadniła swe stanowisko w zakresie nienadawania - wobec wszystkich ocenianych kandydatów - decydującego znaczenia kryterium określonego w art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS. Tym samym Rada nie dopuściła się różnicowania kryteriów w zależności od tego, czy kandydat pracował w okręgu Sądu Okręgowego w [...], czy też nie. Odmienne twierdzenia skarżącego należy uznać za całkowicie gołosłowne. Trzeba także pamiętać o tym,

że ocenie Rady podlega kandydatura w jej całokształcie, a nie w rozbiciu na poszczególne kryteria.

W odpowiedzi na odwołanie, uczestniczka postępowania M. S. wniosła o jego oddalenie w stosunku do siebie. Zdaniem uczestniczki podniesione w odwołaniu zarzuty nie mają uzasadnienia, a wnioski odwołania wykraczają poza jego granice. W ramach oceny kwalifikacji uczestniczki Rada dysponowała pozytywnymi ocenami sędziów wizytatorów z zakresu prawa cywilnego i karnego. Wskazanie na fakt współpracy z Centrum Praw Kobiet w latach 2005 - 2010 nie dotyczyło tylko ustawowego komponentu wykonywania zawodu adwokata, bowiem okres ten częściowo poprzedzał rozpoczęcie wykonywania przez kandydatkę zawodu adwokata, a nadto, zdaniem sędziego wizytatora, miał wpływ na sposób wykonywania przez kandydatkę obowiązków zawodowych i jej doświadczenie zawodowe. Nie można również deprecjonować faktu przyjęcia na studia podyplomowe, obecnie ukończone z wynikiem bardzo dobrym, bowiem wskazuje on na dalsze kształcenie się, co ma wpływ na ocenę kwalifikacji kandydata. Krajowa Rada Sądownictwa wzięła również pod uwagę stopień poparcia przez organy środowiska sędziowskiego czemu dała wyraz w uzasadnieniu przy omawianiu każdego z kandydatów zaproponowanych do przedstawienia Prezydentowi. W ocenie uczestniczki postępowania sam fakt uzyskania poparcia nie może świadczyć o niezgodności z prawem uchwały, w sytuacji, gdy Rada określiła kryteria wyboru, które nie zostały podważone i wyjaśniła dlaczego poparcie organów środowiska sędziowskiego nie może mieć w tym konkretnym postępowaniu konkursowym decydującego znaczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postępowanie przed Krajową Radą Sądownictwa w celu wyłonienia z licznej grupy kandydatów mających prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach, jako spełniających kryteria obywatelstwa i korzystania z pełni praw publicznych (art. 60 Konstytucji RP), ma charakter konkursu. Wielość kandydatów i wielość kryteriów, z uwzględnieniem – jako podstawowych – ich kwalifikacji zawodowych i cech osobowości (por. powołany przez skarżącego wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 22 maja 2012 r., III KRS 14/12 - niepublikowany) wymaga podejmowania przez Radę uchwał w sprawach indywidualnych po wszechstronnym rozważeniu sprawy (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS). Oznacza to, że wyłonienie tego kandydata, który zostanie przedstawiony do nominacji sędziowskiej nie ma cech bezpośredniej rywalizacji, porównywania każdego z każdym, ważenia cech kandydata przedstawionego i każdego z tych, którzy nie przeszli procedury z pozytywnym skutkiem. Stanowisko Rady odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów dającą obraz „najlepszych” ze wszystkich, bez eksponowania cech „gorszych” kandydatów. W okolicznościach rozpoznanej sprawy, oznacza to, że zarzut naruszenia przez Radę kryteriów oceny kandydatów, określonej w art. 35 ust. 1 ustawy o KRS jest bezpodstawny. Przepis art. 35 ust. 2 ustawy o KRS stanowi, że przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście kandydatów rekomendowanych, zespół członków Rady kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia sędziów.

Przepis ten wprost adresowany jest tylko do zespołu i nakazuje uwzględnienie wymienionych w nim kryteriów jedynie przy ustalaniu kolejności na liście kandydatów rekomendowanych przez zespół do obsadzenia wolnych stanowisk sędziowskich. Z wykładni systemowej i funkcjonalnej wynika jednak, że ma on szersze zastosowanie, tak w zakresie przedmiotowym, jak i podmiotowym. Przed ustaleniem kolejności rekomendowanych kandydatów, zespół musi bowiem w pierwszym rzędzie wydzielić ich grupę spośród wszystkich, którzy zgłosili się do obsadzanych stanowisk, a trudno sobie wyobrazić, aby można w tym zakresie stosować inne kryteria, gdyż obie te czynności służą jednemu celowi – wyborowi najlepszych kandydatów na sędziów. Ten sam cel ma następna faza postępowania, już przed Radą w pełnym składzie, co przemawia za stosowaniem tych samych kryteriów oceny kandydatów. Gwarancja ochrony sądowej procesu nominacyjnego nie obejmuje porównawczej oceny kwalifikacji i wiarygodności kandydatów do urzędu sędziego, lecz zachowanie konstytucyjnej gwarancji dostępu do służby publicznej według przejrzystych i weryfikowalnych kryteriów doboru kandydatów

(por. art. 2, 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP). Respektowanie zasady jednakowego (równego) traktowania wszystkich kandydatów uczestniczących w procedurze nominacyjnej bez dyskryminowania któregośkolwiek musi być zapewnione w uregulowanym w art. 31, 34 i 35 ustawy o KRS postępowaniu zespołu Rady oraz w unormowanym w art. 33 i 37 tej ustawy postępowaniu Rady *in pleno* (w pełnym składzie). Decyduje przede wszystkim ocena kwalifikacji kandydatów, a ponadto ich doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinia kolegium właściwego sądu i ocena zgromadzenia ogólnego sędziów. Są to kryteria uwzględniane przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście sporządzanej przez zespół Rady, ujęte w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS. W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się, ukształtowany na gruncie poprzedniej ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67), pogląd co do niewyczerpującego charakteru tego wyliczenia, a także braku gradacji ważności – poza kryterium kwalifikacji – poszczególnych jego elementów. Przyjmuje się, że o wyborze kandydata decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania wymienionych przesłanek (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 196, z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, OSNP 2013 nr 15-16, poz. 194, z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, niepublikowany i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, niepublikowany), przy czym Sąd Najwyższy nie weryfikuje wyboru, jeżeli nie wynika on z błędnego ustalenia stanu faktycznego lub naruszenia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 6/10, OSNP 2012 nr 1-2, poz. 25).

Z uzasadnienia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 17 stycznia 2014 r. wynika, że przy ocenie kandydatów uwzględniono w odniesieniu do wszystkich uczestników postępowania dotychczasowy dorobek zawodowy wszystkich kandydatów, ich staż pracy, doświadczenie, opinie sędziów wizytatorów, opinie przełożonych, wyniki głosowania na Kolegium Sądu Okręgowego w [...] i na Zgromadzeniu Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w [...] oraz ich indywidualne cechy osobowościowe i predyspozycje do sprawowania samodzielnej funkcji orzeczniczej na stanowisku sędziego. Po rozpatrzeniu całościowo każdego z powyższych kryteriów, na wyróżnienie spośród wszystkich biorących udział w

postępowaniu kandydatów w ocenie Rady zasługiwały kandydatury dziewięciu osób.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS trzeba zauważyć, że ze stylistyki tego przepisu można wnosić, iż najważniejszym kryterium są kwalifikacje kandydata, zaś dalsza kolejność wymienionych kryteriów nie ma charakteru hierarchicznego.

Oceniając poziom wiedzy teoretycznej kandydatów, bierze się pod uwagę ocenę ze studiów (przy czym nie jest wykluczone wartościowanie tych ocen w zależności od jakości nauczania w ukończonej uczelni) oraz uwzględnia się ewentualne dodatkowe wykształcenie. Kolejnym kryterium jest ocena z aplikacji, która częściowo opiera się także na umiejętności praktycznego stosowania prawa. Jednak główną podstawą wartościowania kandydata w zakresie jego kwalifikacji zawodowych jest opinia sędziego wizytatora, która uwzględnia także predyspozycje osobowe kandydata i przestrzeganie zasad etyki wykonywanego zawodu. Elementem oceny kwalifikacji kandydata jest także jego doświadczenia zawodowe, wynikające ze stażu pracy i rodzaju wykonywanych czynności. Ważnym źródłem informacji o kandydacie są opinie przełożonych, kolegium sądu i zgromadzenia sędziów, z których Rada może wnioskować częściowo o jego kwalifikacjach, a częściowo o stopniu środowiskowej akceptacji kandydata z uwagi na jego cechy osobowe.

Z powyższych uwag wynika, że wybierając kandydatów do urzędu sędziego Rada powinna jako podstawowe kryterium przyjmować ich kwalifikacje zawodowe; nie może jednak pomijać ich ocen osobowościowych. Informacje o tych dwóch rodzajach okoliczności Rada uzyskuje z różnych źródeł, a najczęściej są one wyrażane w formie opisowej. Dlatego słuszną jest praktyka Rady dokonywania ogólnej oceny kandydatów, bez ustalania ich kolejności w oparciu o kryteria szczegółowe.

Należy podkreślić, że ocena przydatności kandydata należy do Rady, a jeżeli została dokonana przy pomocy właściwych kryteriów i nie doszło do naruszenia przepisów postępowania mogących mieć wpływ na jego wynik, to Sąd Najwyższy jedynie sprawdza, czy przy użyciu tych kryteriów Rada nie przekroczyła granic swobodnego uznania. Nie nastąpiło to w rozpoznawanej sprawie. Zaprezentowana

w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur, wbrew odmiennemu stanowisku odwołującego się, jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej cech dowolności, która stanowiłaby naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS. Z tych samych przyczyn nie może być również uzasadniony zarzut naruszenia art. 60 Konstytucji RP, zwłaszcza że przedmiotem ochrony wynikającej z tego przepisu jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Tym samym bezzasadne są zarzuty braku wszechstronnego rozważenia sprawy (art. 33 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy o KRS) oraz obowiązujących w państwie prawnym zasad równego traktowania i jednakowego dostępu do służby publicznej (art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP). Dokonywana przez Sąd Najwyższy kontrola sądowa nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa w tych kwestiach, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji RP. Wyklucza to dalszą ingerencję Sądu Najwyższego w dokonany przez Radę wybór kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie.

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania, Sąd Najwyższy orzekł o jego oddaleniu na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.